Р Е Ш Е Н И Е
№ 42836

гр. София, 03.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 3 състав,** в публично заседание на 08.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **2599** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118, ал.1 от КСО.

Образувано е по жалба на Е. Н. Д. срещу Решение № 2153-21-45 от 06.02.26г., с което е потвърдено разпореждане № 810420/97 от 05.12.2025 г. на длъжностно лице по „ПО" на основание чл. 95. ал. 1. т.,6 във вр. с чл. 96, ал. 1-, т. 4 от КСО и е спряна личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/ на жалбоподателката. Моли атакуваният акт да бъде отменен.

В с.з. жалбоподателката, редовно призована не се явява и не се представлява.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

От фактическа страна.

Е. Н. Д. е подала заявление за отпускане на пенсия, към което е приложила ЕР на ТЕЛК № от г. с определени 50 % трайно намалена работоспособност /ТНР/, с разпореждане Ns [ЕГН] от 13.04.2018 г. на длъжностно лице по „ПО", исканата лична пенсия за ИОЗ е отпусната със срок до 01.03.2021 г.

По последващо ЕР на ТЕЛК № от г., е разпореждане от 22.03.2021 г. срокът па пенсията е удължен до 01.02.2024 г., а с ЕР на ТЕЛК № от г. е разпореждане от 20.05.2024 г. срокът на пенсията е удължен до 01.03.2027 г.

С писмо с изх. № 6215/31.07.2025 г. на СГП — СО административният орган е уведомен за

водено досъдебно производство №.521/2022 г. по описа на СГП - СО. пр. пр. № 16220/2022 г. по: описа на СГП (предишно ДП № 10/2021 г. но описа на СО в Специализираната прокуратура, пр. пр. № 2298/2020 г. по описа на Специализираната прокуратура) за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 във вр. с ал. 2 от ПК. Към писмото е приложен Протокол № ’5 за извършена комплексна експертиза, видно от който, в документите от медицинското досие на Е. Н. Д. са установени обстоятелства, които водят до основателно съмнение относно тяхната достоверност.
С разпореждане № 810420/97 от 05.12.2025 г. на длъжностно лице по „ПО" получаваната от жалбоподателката лична пенсия за ИОЗ е спряна на основание чл. 95, ал. 1, т. 6 във вр. с чл. 96. ал. 1. т. 4 от КСО и възоснова на така установените факти в производството.

От правна страна.

Атакуваното решение е издадено от компетентен орган съгл. чл. 117, ал. 1 от КСО, като с него е потвърдено разпореждането по чл. 95, ал. 1, т. 6 вр. чл. 96, ал. 1, т. 4 от КСО, също издадено от компетентен орган, съгласно представените заповеди. При издаване на оспореното решение не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила.
Съгласно чл. 95, ал. 1, т. 6 от КСО изплащането на пенсията се спира, когато са представени доказателства, които могат да доведат до нейното прекратяване. Нормата не изисква към момента на спирането правото на пенсия вече да е отпаднало, нито да е налице окончателен акт за прекратяване на пенсията. Достатъчно е да са налице доказателства, които обективно могат да доведат до прекратяване на пенсията по някое от основанията на чл. 96, ал. 1 от КСО. Именно затова спирането по чл. 95, ал. 1, т. 6 от КСО има временен и обезпечителен характер, като цели да предотврати продължаващо изплащане на пенсия при наличие на сериозни данни, че основанието за получаването й може да отпадне.
Настоящият състав намира, че от съвкупната преценка на съдържаните се в административната преписка доказателства може да се направи извод, че са налице предпоставки за спиране на пенсията на жалбоподателката.
В конкретния случай данните, постъпили от Софийска градска прокуратура, не представляват общо уведомяване за висящо наказателно производство, а съдържат конкретна и индивидуализирана информация относно релевантните за правото на пенсия документи, касаещи жалбоподателката. Съгл. ТР № от г. на ВС няма пречка мотивите на административния акт да се намират и в други документи от преписката, какъвто е настоящият случай.
Пенсията за инвалидност се постановява с разпореждане на длъжностното лице по пенсионното осигуряване въз основа на решение на медицинската комисия към ТП на НОИ, съгл. чл. 98, ал. 4 от КСО, а решението на медицинската комисия се постановява след разглеждане на медицинската документация и решенията на ТЕЛК и НЕЛК, съгл. чл. 98, ал. 5 от КСО. Поради това, когато има данни, че именно документите в медицинското досие на конкретното лице са неистински, това пряко засяга правопораждащия юридически факт за отпускане на пенсия, какъвто именно е настоящият случай.
С оглед на изложеното съдът намира, че са налице достатъчно данни за обстоятелства, които могат да доведат до прекратяване на пенсията поради отпадане на основанието за получаването ѝ, поради което спирането е допустимо съгл. чл. 95, ал. 1, т. 6 от КСО във връзка с чл. 96, ал. 1, т. 4 от КСО. В сходен смисъл ВАС приема, че за спиране на пенсията не е необходимо окончателно и безспорно установяване на отпадането на правото, а наличие на доказателства за обстоятелства, които могат да доведат до прекратяването му /напр. Решение № 14558 от 27.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 13618/2017 г., Решение № 15029 от 7.12.2017 г. на ВАС по адм. д. № 12904/2016 г. и др./,

а такива в настоящия спор безспорно са налице.
Доколкото чл. 95, ал. 1, т. 6 от КСО не изисква окончателно установяване на неистинност на документ или влязла в сила присъда, настоящият състав намира, че са налице предпоставките за издаване на оспореното по административен ред разпореждане и потвърждаващото го решението на Директора на ТП на НОИ С. град.
С оглед на изложеното атакуваното решение се явява правилно и законосъобразно, както и достатъчно мотивирано в съответствие с горецитираното ТР № от г. на ВС.
По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.
При този изход на спора в тежест на жалбоподателката остават направените от нея разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 200 до 300 лева, жалбоподателката следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро /200 лева/.
На основание чл. 119, ал. 1 във вр. чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „ж“ от КСО решението не подлежи на обжалване.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Н. Д. срещу Решение № 2153-21-45 от 06.02.26г., с което е потвърдено разпореждане № 810420/97 от 05.12.2025 г. на длъжностно лице по ,,ПО” на основание чл. 95. ал. 1. т.,6 във вр. с чл. 96, ал. 1-, т. 4 от КСО и е спряна личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/
ОСЪЖДА Е. Н. Д. да заплати на НОИ направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро.

Решението е окончателно.